

miske Situation. Det er saa soleklart, at det ikke kan skjules af nogen, at i Stedet for de af Venstremændene Langkjær bebudede 7 fede Aar er vi gaaet fra Fald til Fald i økonomisk Henseende, og i Øjeblikket rutscher vi ned ad Skraaplanet mod Afgrunden, og ingen kan sige, hvor uhyggelig denne Afslutning vil blive. Jeg mener, at i denne alvorlige Situation var det Regeringens Pligt snarest muligt at tale og sige, hvad den vil. Jeg bebrejder Regeringen i Dag, at den allerede har ladet saa mange Dage af denne Rigsdags-samling gaa hen, før den højtærede Statsminister eller Indenrigsminister eller Handelsminister, hvem der nu skal have den Opgave at tale til Befolkningen om dette Spørgsmaal, er traadt frem og har sagt de Ord, som kunde bringe nogen Ro ude i Befolkningen. Jeg tror, at den nuværende Regering har en meget kort Frist til at afgøre dette Spørgsmaal. Jeg tvivler ikke om, at den nuværende Regering allerede fuldstændig har tabt Slaget, og at et Valg her i Danmark vilde faa nøjagtig samme Udfald som det Valg, der nylig er afholdt i Sverige. Jeg føler mig ganske overbevist om, at ikke alene Arbejderklassen, men store Dele af Haandværkerklassen, af Husmændene og de smaa Gaardmænd allerede er paa vild Flugt bort fra Venstre og det konservative Parti for ikke at tale om Erhvervspartiet. Det føler jeg mig ganske sikker paa, og for saa vidt forstaar jeg godt de ærede Medlemmer, der gaar omkring her med Skadefryd og siger: Ja, lad bare det hele ende i et Ragnarok, lad bare det hele gaa til Bunds, saa faar Regeringen og dens Mænd den Løn, de i Virkeligheden har fortjent. Det er derfor meget muligt, hvis vi før eller senere fik et Valg, at vi saa kunde tilkæmpe os et Flertal, men jeg er dog ikke blind for de forfatningsmæssige Vanskeligheder, der kunde opstaa for os i det andet Ting, og som muligvis kunde hindre, at der blev gjort netop, hvad der kunde gøres for at mildne denne Krise og faa Hjulene sat i Gang her i Landet. Jeg er ogsaa ganske klar over, at en saadan Forværring af den politiske Strid ikke vil kunne afgøres paa nogle Dage, og det vil da blot betyde, at de 60 000 Arbejdere atter i saa og saa lang Tid skulde leve under en storpolitisk Strid, medens de kom til at savne baade det ene og det andet, og derfor ønsker jeg ikke, at vi skal komme til en saadan stor og voldsom politisk Strid. Jeg er ogsaa fuldstændig klar over, at man vanskeligt kan løse et Spørgsmaal som det store Industrispørgsmaal og

det hele Erhvervsspørgsmaal udenom Venstre og udenom Bondestanden her i Landet. Men naar Forholdet er dette, forekommer det mig, at saa har ogsaa den Regering, der sidder og repræsenterer netop denne Bondestand, og det Parti, som denne Regering tilhører, en stor Forpligtelse til at vise Imødekommenhed overfor os andre.

Det forekommer mig, at for saa vidt man har god Villie fra den Side, er Tiden til at gøre noget ikke helt forpasset endnu. Lad os tage et enkelt Eksempel, f. Eks. Tekstilindustrien. Vi har den hele Sommer kunnet købe Bomuld til en Pris, der er lavere næsten, end Bomuldsprisen nogen Sinde har været. Vi har altsaa været i Stand til at hjemføre Raavarer til Tekstilindustrien, og Regeringen kunde udmærket have købt Bomuld eller ladet Fabrikkerne købe Bomuld og ladet Tekstiltfabrikkerne sætte i Gang, og Staten kunde have bestilt Varer i Massevis til sine Sindssygehospitalet, til sine Straffeanstalter, til sine mange, mange Virksomheder. Selv om disse Varer skulde have ligget nogle Aar, havde der ikke sket nogen stor Skade. Vi havde faaet Raavarerne, ogsaa Kullene, hjem tilen meget billig Pris, og Hjulene var blevet sat i Gang, Arbejderne havde faaet Beskæftigelse paa denne Maade, og det vilde dog have været en langt bedre og heldigere Udvikling, i Stedet for at man nu stadig skal blive ved at øse Penge ud af Statskassen til Understøttelser til Mennesker, der gaar og ikke bestiller det ringeste. Jeg kunde tage en hel Række Industrier, der er stillet nøjagtigt paa samme Maade, hvor Staten udmærket kunde have sat Arbejder i Gang og have faaet Fabrikkerne i Virksomhed. Regeringen vilde sikkert i saa Henseende have mødt den største Forstaaelse for en saadan Virksomhed, ikke blot hos Arbejderne, men ogsaa hos de Folk, der ejer Fabrikkerne, og jeg kan kun bebrejde Regeringen, at den har taget saa sorgløst paa alt dette.

Jeg har i den forløbne Sommer gentagne Gange forhandlet med den højtærede Statsminister om Muligheden af, at Regeringen støttede de Eksporthandlinger, der var, eventuelt ved Laan, og den højtærede Statsminister har vist meget god Villie, naar man talte med ham om det, og erklæret, at et saadant Forslag kunde han støtte. Han har selv henvist til, at den engelske Regering har gennemført et Forslag, hvorved der af den engelske Rigsdag er ydet en Bevilling paa 500